Подир пуй смъртно го тъло на чуждо
земля погнаха къ България.

Последнего Фварение на албатроса
бъше голъмъ като ~~кладенъ~~ ухъ, а
крыла му бъха подир пуй черни ~~като~~
печатани, а капитана свалих скоро
да гледа нещастно си. Да спасе
другарина си вече немогеше — обаче
самъ сиъ отивъсе. Чуса гръмъ
и ранен албатросъ падна къ водата
на двъ пет Фвосмъ дни по-късно
добро печенъ ухапа-го сме.

— Захапе, дъвкаше и пушка
капитанъ, като отпусна стомаха
другиеъ.

Матросите повече не пеехаа,
и якоса с показах пейдъ, другарьит
му не ги видаха. Грустно Фарстъ
ги обе и пъкъ ~~с~~ останъха мълчъ
и предадоха сладко на Божи-та
Провидъна, който свалъ и жалъше.